

Szerkesztőség:

Az arad-országi egyesült vasutak postájában.

Bérmintelen leveleket csak ismert kőből fogadunk el.
Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:

Az arad-országi egyesült vasutak postájában.
A kiadás körüli panaszok bérmintén küldendők.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen határ és napok után is.

Előfizetési árak:

helyben: vidékre:
1 évre 12.- fr. 1 évre 14.- fr.
fél évre 6.- fr. fél évre 7.- fr.
3 évre 30.- fr. 3 évre 33.- fr.
1 hó 1.- fr. 1 hó 1.- fr.

Hirdetések díja:

házas postai egyeztetési hirdetés
nél 8 kr., minden következőnél 4 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyiltér sora 15 krajczár.

A számok.

Arad, deczember 4.

A számok beszélni kezdenek és nagy kegyetlenséggel döntenek halomra sok szép ellenzéki kártyavárakat, melyek a frásiek győzelemtől szavaiból illeszkedtek össze, nagyon véges időre.

A pénzügyi bizottság ülésén, Hegedűs Sándor előadó szótartotta meg a számokat s ellenállhatatlan érvelések lettek azokból. A jövő évi állami költségvetésre vonatkozóan, melyről mai számunkban már röviden tettünk említést és konstataituk, hogy a pénzügyi bizottság e jelentése igen kedvező benyomást tesz, és öt millió százhuszonegyezer forinttal kevesebb hiányt mutat fel a mérlegében az 1888-ik évi költségvetéshez viszonyítva.

Ez a jelentékeny és örömdetes differencia, pedig annál szembevetőbb, minthogy a jövő évi költségvetésben a kiadások 9.483.388 forinttal vannak magasabbra irányozva. Ez a különbség mindenestre felhívja a bírálókat: a tényleges eredmény és a valószínűség szempontjából. A bizottság — mint a jelentés mondja — kötelességükre is gyakorolta a bírálókat úgy a kiadások, mint bevételek előirányzatával szemben, és ha sem a 354.574.235 frnyi kiadási összegből, sem a 347.252.154 frnyi bevételi előirányzatból törőlni képes nem volt, ezt igazolja tüzetesen a részletes jelentésben; itt csak általánosságban jegyezzük meg azt — folytatja a jelentés — hogy a tényleges számközlés, illetőleg eredményeknek azok megfelelnek és különben a bevételek az 1887. évi számszámadások, az 1888. év három első negyedének tényleges eredménye és a legújabb törvényhatósági intézkedésekkel, illetőleg foglalkozási adóknál, dohányjuttatásokról jogosan várható eredményei által igazolva vannak.

Másfelől a kiadásoknak betartása iránti hitünkben is, megerősít az államháztartás mostani kezelésének az a szigorú és pontosasága, melyről az 1887. évi számszámadás és 1888. évi kezelési kimutatások eredményei tesz-

nek tanubizonyosságot. Mert a tulkiadások régi hibája kiküszöbölve lón államháztartásunkból és az 1887. évi államháztartásban úgy a kiadásoknak, mint a bevételeknek az előirányzatnál kedvezőbb eredményre idézte elő azon kedvező mérleget, mely rendes kiadásai és bevételei közt, nem az előirányzott 4.308.000 forintnyi hiányt, — de 3.530.000 forintnyi felesleget mutat fel.

Minthogy az 1888. évi pénzügyi kimutatásoknak rendelkezésünkre álló három évről való adatok a kezelésnek még az 1887. évi eredményeknél is kedvezőbb eredményekre mutatnak; így a kiadások betartásában, valamint a bevételeknek (időközben törvényhozási intézkedésekkel nagy mértékben előmozdított fejlődésében is, következetesen és állandóan működő oly tényezőket látunk, melyek államháztartásunknak 1889. évi előirányzata iránt — tényleges alapjai mellett — is bizalmat keltenek.

Tehát úgy a részletes adatok és tényleges eredmények, mint a vezetés és kezelés biztosítékai és a fejlődés eredményei győzték meg arról, hogy 1889. évi előirányzat lehet a szilárd alapokra van fektetve, hogy az elfogadható.

A mit pedig a legörömdetesebb jelenek tartunk a jelentés átolvasása után, az abban kulminál, hogy bár a kormány, törvényhozás és közvélemény most inkább, mint valaha, kell, hogy szigorúan fenntartsák az államháztartás kereteit — és megmaradjanak rendezésének követelményei; mellett s bár a nemzet által, bámulatra méltó erőfeszítéssel nyújtott áldozatokat csak úgy lehet meghálálni, illetőleg azok követelését igazolni, ha lehető rövid uton és lehető biztosan elérveless általa az a cél, mire egyedül lehet ilyen nagy áldozatokat követelni: még sem jelent a pénzügyi helyzet e követelő volta visszaesést vagy csak stagnációt sem; mert az államháztartás mostani keretében a kultúra, szakképzés, ipar és földművelés fejlesztése, az állami élet belrendezése, a forgalom és versenyképesség annyi tényezőjét nyújtja az állam a nemzetnek és ez az eddigi

tényezőket is oly sikerrel használta fel, hogy nemcsak a minden téren való jelentékeny haladás, de az állami szükségleteknek hosszú időn át (ugyanazon adminisztráció mellett) fokozottabb és pontosabb kielégítése is bizonyítja azt, hogy a nemzet nemzeti emelkedés és fejlődés jelenléte tényezői államháztartásunkban most is megvannak.

Nem szörközhatsz el továbbá annak a megemléstől sem, hogy a jelentés garanciát nyújt arra nézve, hogy a pénzügyi közigazgatás reformjai az egész állami adminisztrációval való összefüggésben van kiállításba helyezve. A pénzügyi erőszaporítása pedig az állami jövedelmek pontos értékelésében és maradását segített elő s némi ellenőrzéssel, — lehet, — hogy a nép erkölcsi javulását is eredményezi.

Ime, e rövid ismertetésben, a számok beszéde, hatása Szándékosan nem állítottuk szembe a számokat a frázisokkal. Ennyire vagyunk kiméletesekek még az ellenzékkel szemben is.

Ö Felsője jubileumához. Bécsből jelentik november 3-iki kelettel:

A királyi Ö Felsője a miramare kastélyból kérésre intézett T a a f f e gróf miniszterelnökhez, melyben köszöntet mond az osztrák népeknek, hatóságoknak, testületeknek és egyesületeknek, hogy öhajításához képest, uralkodásának negyven éves jubileumát a nagylelkű jótékony, szorgalmas nyitnivalásával és fényes kiállításokkal ünnepelték meg. A király mind ezért elismerő szavakban adózik.

Este falragaszok után ö felségének következő legfeljebb kézirata tettetik közre:

Kedves Tassie gróf!
Ühajtottam, hogy trónaródiótem negyvenedik évfordulójára nyilvános ünnepély nélkül műljék el, és hogy ez alkalomból minden ünnepi pompát és minden kiadásokkal járó manifestációkat kerüljenek, hogy hű népeim ragaszkodásának ilyen nyilvánulási helyett a telebárárt szeretet művein, a szegények és szűkölködők segélyezésén örömdöhesek. Ühajtásom nyilvánítása elegendő volt, hogy a jótékony csele-

kedetek emberbaráti és hazafias alapítványok beláthatatlan sorát teremtsék, melyek szívemnek a legkedvesebb hódolatot képezik és a trónaródió emléknapiat gazdag és a legvalóbbi jövőben is érvényesülő áldásoknak kútfőrává tenni fogják. Ez által újlag nyilvánult szeretetét és hűségét népeimnek, melyeket mind egyformán szeretek, szívem mélyéből jövő császari közszereget nyilvánítom a tartományi, kerületi és községi képviselőknek, valamint az illető testületeknek, intézeteknek, egyesületeknek és egyes személyeknek, mindnyájának együtt és mindegyiküknek külön-külön. Együttal ismételtelen legteljesebb elismerésem nyilvánítom a fényes kiállítások felett, melyek feltüntetve a tudomány, a művészet, az ipar és a földművelés hatalmas haladását Ausztriában uralkodásom negyven éve alatt, örömdöles bűszkeséggel töltötték el keblemet. Megbizom öt ennek közözlésével. Miramare, 1888. deczember 2-ikán. Ferencz József a. k.

A német-osztrák magyar papírháború C s e r n á t o n y a „N e m z e t e” „Rovás”-ában a következőket írja:

Reménylendő, hogy a Berlin, Bécs és Budapest közt kitört hírlapirodalmi legújabb csepatepés is véget ért; s hogy most már döröglik szemek azok, kik a nagy portól, melyet felverték, már-már elveszténi kezdék homályos tekintetük elől a békeliga viágos létokát, kétségtelen szükségességet, kézzelfogható hatalmat és az üdvös szilárdítás iránti kötelességet. Es ha ismét tisztán látnak a tul vannak a kézművési „ki kezdte” kérdésen is: tán rájönnek, hogy éktelen veszekedésekkel nemcsak kezére játszottak a hármasszövetség lajzításán, megrendítésén szűnőnél táradozó különféle tényezőknek, de egyenesen az ezek által kiosztott kártyákkal próbáltak szerencsét. Párisban megjelenik egy ezikk monarchiánk trónörököséről, jeles tulajdonainak kellő méltánylására s aztán — az érdemek udvarias és teljes elismerése után — azon állítás kiemelése és kiszínezése, hogy Rudolf öherczeg nem német-barát s így meg úgy — ellenszenvesen — nyilatkozott és jart el Vilmos császár irányában. A ezikk utat talál egyik másik osztrák és magyar lapba, az illető angol levelezők pedig kötelességüknek ismerik, hogy a francia lapnál is többet látszassanak tudni. Így kell aztán szörnyű a további jólétsültés minden kacsa, a Reusz herczeg és Tassie gróf közt fészült viszonyról s több hasonlót beavatottságról. Midőn aztán ezek a kacsa egyetemes hangversenyt adnak valamelyik bécsi szerkesztőség udvarán, a berlini sajtó felzudul komolyan és kész a bösz tollharcz s foly a tinta hasábszáma.

Az orosz, francia és ultramontán szövetséget szítja a tüzet minden oldalról s annál inkább örömdöcs, mentől magasabbra csapnak a lángnyelvek. Hát e napokban elég magasra csaptak; s nem hiszem, hogy az illető lapoknak most már midőn báterálkon pihennek „dülő csaták után”, valami nagy örömdök telnek vitéz megmondolanságaik mérges vagdalkozásai felett. — Szerencsére, a békeliga nem áll az irósztalok lábain, hanem a szövetséges államok létevének gránit szilárdságán, külön megdömbentő lenne az a berlini ívet, hogy Németországnak más nyila is lehet tegyéhez, s nem volna tréfára vehető a „P. L.” azon böcs visszavágása sem, miszerint monarchiánk is gondolhatna más kombinációra. Azonban a békeligát nem lehet a kalamárisokba fullasztani.

Országgyűlés.

— A képviselőház ülése deczember 3-án. —

A képviselőház tovább tárgyalta a regalekártyalanítási törvényjavaslat 11. §-át, mely ellen Ugron Atos, Grecsák és Hodossy Imre, mellett e Harkányi Frigyes, Gajári Udón, a miniszterelnök, Demkó Pál, Bokros Elek s Fabiny szöletak. Harkányi nagy figyelemmel hallgatott beszédében utalt arra, hogy a kártyalanítási ügyet rendes bírói utra terelni, a nemzetben uralkodó nagy örömdöcs hajlam mellett éppen nem támasz és kiemel, hogy hiszen a bíróbírószék sem a rendes bíróság körébe tartozik.

Az ülésnek e felszólaláson kívül különöket két beszéd köleszött nagy érdekelt Gajári és Bokros beszédei, a melyeket a ház osztatlan figyelemmel s a többség gyakori, élénk helyeslésekkel kísért. Gajári meggyőzően mutatta ki annak szükségességét, hogy a törvényben — a megváltással adott koncessziók mellett — az állam érdekei is megvédést találjanak. Bokros pedig kifejté, hogy a 11. §-t nyugodtan el lehet fogadni, a nélkül, hogy a pártállás határozna ebben valamit; s kitűnő jogi fejtegetésekkel kideríté, hogy a regale közjogi jogositvány, mely nélkülözi a magánjog számos attributumát és rámutatott Hodossy jogi és elvi definícióinak tarthatatlanságára, mennyiben azok a bírói hivatásra vonatkoztak. — A miniszterelnök azt mutatta ki, mily alaptalan és botor állítás, mintha a bírói füg-

Az „ARADI KÖZLÖNY” tárczája.

(Deczember 5.)

Bács Károly.

(Köszöntő jubileuma alkalmából.)

— Az „Aradi Közlöny” eredeti tárczája —
Huzottól évi egy negyed század a szini pályán! Gy, mily nagy érdem, milyen nagy idő ez, azt azok tudják legjobban megítélni, kik e pályán küzdönek, kikben mindnyájunkban az a kétségesséked gondolat támad, vajon e rögs, töves pályán elmondhatjuk-e majd idővel mi is, hogy egy negyed századot töltöttünk, küzdöttünk ezen a pályán.

Annál nagyobb érdem azt úgy elítélni, mint a hogy Bács Károly elköltötte, ki a színpadot iránt még sok tekintetben fenforró: előléttekkel szemben küzdött és küzd a színpadon jó hírneve érdekében, a ki utóbbra je jó népművészeknek, a azon kerekess köré tartozik, a kik előtt csak egy cél felegett a legnagyobb nélkülözések között: a m a g y a r a s i n e z e t e t h i r a n o v á t, d i s z e t t e t.

Es hogy ez hosszú küzdés után talán sikerült is, a hogy ma már könnyebb, elviselhetőbb a színes helyzete, — azt a jövő nemzedék van hivatala meghálálni, ha ugyan ezt lehet meghálalni.

Hogy mily érdemei vannak Bács Károlynak a színpadon terén általában, azt már van hivatala megírni, a ki régibb idő óta ismeri. De egyik érdemét, a legkiválóbbat, az ő színpadi lelkiismeretes rendezését, közvetlen tapasztalásból ismerem. Becsülöm érdemeit a színpadon terén, tiszteltem mint jellemes embert, szerettem mint pályatársat és csodálom mint rendezőt.

A legáltalánosabb, a legnehezebb és a legnagyobb felelősséggel járó fáradságos és sok körültekintést igénylő munka ez, melynek csak oly kitartó, szorgalmas ember képes teljesen megfelelni, minő Bács

Károly. A színpadon kívül a legszívesetremelőbb kollega, kedélyes jó barát, míg a színpadon maga a szigor, s ott az barát, se feleség rá nézve nincs.

Egyik próban történt a múlt hetekben, hogy egy kedves színészünk, a ki különben Bácsnak gyermekkori barátja, nem végezván ilyen a rendezői tisztaságot, a rendező őt teljes szigorral megfekté. A többi szereplők azt hitték már, hogy ebből okvetlen szóvalás lesz, de mennyire csalódtunk, midőn kedélyes kollégánk válaszul a mellette állóhoz azt aucta: „csak azt szeretem ebben a Károlyban, hogy olyan lelkiismeretes ember.” A legnagyobb ellensége is (ha ugyan van) kénytelen belátni, hogy bármennyire szigorú a színpadon, mindent csak a jó előadás érdekében tesz és mond.

Jobbán fél egy-egy próbáról elkésett színész Bács Károlynak egy szemrehányó tekintetétől, mint a szini bíróság büntetésétől. Bács boldognak érzi magát, ha egy-egy előadás jól sikerül és viszont lehangolt, ha teljes sikerrel eljuttatott fáradozása után is valami nem úgy sikerül, mint ő várta.

Meg tudja értetni a színészrel, hogy a színpad rá nézve szent hely, s hogy a színésznek a közönség iránti tisztelgését, tisztességes munkáját, igyekvését és szorgalmát róhatják le.

Szendrey Mihály.

Gambetta és Fourtou párbajának valódi története.

(Humorosok Twainéi.)

Fordította: Rézsa Antal.

Az „Aradi Közlöny” eredeti tárczája. —
(Folytatás.)

„En immár kész vagyok bölcseségemmel, mondám egészen öszetörve. Talán lenne ön oly szíves és javaslata hozna egy feyyeremet, a mely ezen történeti esemény méltóságának ép úgy megfelelne, mint a két ellenfél azon világos öhajításának, hogy egymást megöljék. Talán ezébe

jut önnek egy ily feyyvernem, avagy talán már az egész idő alatt a felett gondolkozott?

Arca. egészen átszellemült és felléleközésséggel felkiáltott:

„Valóban uram! Ama szereplő fogva, melyet a becsületbeli kérdés a francia közéletben játszik, mindig elvagyunk készséves hasonló esetekre.” Es erre-kezelével és ujjával vadászott kezdett zsebében, — egyik zsebből a másikba rohant és ezen szembetűnő öltözetének egész területére terjedt, de ezen hajszának semmi eredménye nem volt. legfeljebb ezen szavakban találta végkifejlesztését: „De mit is akartam ezzel kezdeni?” — De ő ezen elhibázott kísérlete által nem engedte magát megfélemlíteni is egy egész távol világörömdöcsben bányatott mellény zsebébe jutott, konnét dindamaszt két nagyon kicsi tárgyat vont elő, melyeket én az ablakhoz menve, a kissé jobb világítás mellett a pisztolyok fájához véltm számíthatni. Ezen pisztolyok egy csövé tercazerolok voltak egészen ezüstből és mondhatom hogy életemben alig láttam kedvesebb és tetszetősebb játékeszereket. A bámulás annyira erőt vett rajtam, hogy nem bírtam szólni. Minthogy azonban minden áron véleményem kellett nyilvánítanom, az állítólagos pisztolyok egyikét órálanozomra illesztettem, míg a másikat Fourtou agédjének visszadtam és ő azt pénztárczájába rejté. — Ugyanakkor elővett egy őszebajított levélbolyegzet és ebből labdaesőle golyókat szedett elő, melynek egyikét azon észrevetellel csuszattatta tenyerembe, hogy ezek az elrejtett pisztolyok golyói. Azt kérdém büntetésamtől, vajon csak egy lövést szándékszik-e a vilóknak megengedni? mire ő azt felelte, hogy a francia becsület-codex többet nem enged meg!

Erre felkért-m, hogy határozná meg a távolaságot, de minthán szemlelmi képességem a fontos tárgyalás folyamán alatt némileg megzavarodott, én annyira homályosan fejeztem ki magam, hogy képeket említettem és számokat mint „három”, „öt” ejtet-

tem el. Midőn azonban hibámat belátva arra kértem, hogy a lőtávolaságot határozza meg, köteletesen megértett és óriási felelősségének tudatában mondá, hogy: „hatvanöt röl.”

Es annyiban terített magamhoz, mivel türelmemet kezdém vesztetni. „Hatvanöt röl ezen gyermekpisztolyokkal? hiszen a töltött fogvány is veszélyesebb lenne ily távolaságra — mint ezen feyyverek. Ugyát-szik uram, hogy ön egészen megfélemedezik feladatunkról; hisz mi arra vagyunk hivatra, hogy megbizónk kölcsönös gyilkosságát követtük, vagy legalább az egyiknek biztos halálát előmozditsuk, nem pedig hogy mindkettő halhatatlanságát eszközöljük.

Minden rábeszélésem és áthűsködésem dacára nem bírtam más engedményt kikicsikarni, mint a lőtávolaságot hatvanöt röl röl harminezőre lecsökkenteni és ezen engedmény is csak a legnagyobb ellentállás és oly arckifejezés mellett volt elérhető, mintha ezen engedékenység a legörömdöcs-telenebb gyilkosság szentatítése volna.

„En mostam kezemet, a mézálás az ön büre lesz.”

Nagy nehezen tehát tisztába hoztuk a dolgot és én visszamehettem oroszlánom barlangjába, hogy tudassam vele tárgyalásom megázó eredményét.

Midőn beléptem, Gambetta ur éppen utolsó hajfúrtját dobta az egy és fél lábnyi magaságra nőtt hajgúlára, melyről már imént szölettem.

Egy ugrással a közönség termett előttem: „On megtette a halálintézkedéseket? legalább szemeiből azt olvasom!”

„A mit meg lehetett tenni, megtettem.”

Elsápadott, mintha s jette volna a megsejgyenítés, melyet számára hortam, és hogy kitörendő méltatlankodásának ura maradhasson, az azzalhoz támaszkodott. Rövid lélekzés után kissé rekedt hangon mondá:

„A feyyverek! s feyyverek! Csak

gyorsan kérem, mily erős feyyvereket választottak?

„Ezeket,” kiálték, óralanozomat a rajta ostogó, ezüstbe foglalt függelékkel eleje tartva. Csak egy pillantást vetett, a gyilkoló feyyverre és aztán tompa zuhanással a földre rogyott.

Az egész szoba viszhangoztató megráskódást. Segélyért akartam futni, midőn magához tért és ezen szavakat rebegé: „A természetellen nyugalom, melyet eddigelé magamra erőszakoltam, kimeríté id-geimet. De most fére a győnésséggel, szembe áterek szállami sorsommal mint férfi és mint francia.”

Midőn az egyensúlyt minden küzdelem nélkül visszanyerte, oly állába helyezkedett, a melyet más: balandó soha még csak meg sem közelített és kivételképen csak néhány szobrász bírt rajta túlnni egyes műremekekben. Azután mely hangját vette elő, mely szűkség esetében mindig rendelkezésre állott és hírességének jelentékeny részét tette és így szölet: „On látja, hogy nyugodt vagyok, kés vagyok. Mondja meg a távolaságot.”

„Harminező röl”, mondám félhalkan és szememet lesütve.

Felfedezésem, minden megnyugtató előadás dacára, iszonyuan sújtólag hatott rá. Most kissé tovább maradt fekvé. Minthogy közönséges örömdök képtelen voltam a lezuhant herkuleszt felemelni, a féltant ak kéat körülhuzoztam, hogy hason feküdt és én vizet öntöttem nyaka és lábájának gallérja közé. A víz a hátón végig szivárgott és ez magához térítette.

„Harminező röl!” öhajtozott. Es ez minden hozzáadás nélkül, holott a rőfső ületnél ez szokásban van. De miket is kérdezősködni? Minthogy ezen ur bevalotta, hogy szándéka gyilkosság, miért bíbelődnek ily kisösségekkel. Egyet azonban figyelembe ajánlok: Az én esetemben a világ példáját látja annak, mit ért a francia lovagiaság a halál alatt.”

Hozzább kinos hallgatás után ismét kérdezé:

getlenesség megtámadására lehetne itt szó, majd Polónyi ártalmatlanságát a parlamenti elvek körül aposztrofálta.

Végül még Busbach és Polónyi váltottak szót, személyes kérdésben.

II.

Az újság lefolyása a következő volt: Folytatván a vita a regale javaslat 11. §-a felett, Polónyi Géza az igazságügy-miniszter beszédével polemizál, mely szerint megtámadása igazságügyi multunknak. A 11-ik §-intézkedése felháborítja a szót, mert azt látja, hogy veszedelmes rendszert akarunk bevezetni, melynek a jogállam Magyarországot kitöröljék a jogállam sorából a minden jogot és hatalmat a pénzügyminiszter javára konfiskálják. Hogy az igazságügyminiszter azt jelentette ki, hogy rendes bíróságok az ügyek gyors lebonyolítására képtelenek, ezzel nagy elégtételt szolgáltatott az elleneknek. S ha mára nem akarták, miért nem bízták a bíróságokat az államtitkárságával. Polemizál ezután az államtitkár beszédével a sokat hangzottól eszéleztetési szempontokra nézve idézi azon szavakat, a miket Bluntschli, a Machiavelli eszéleztetési javaslatára mondott. A eszéleztetési oly bő köpeny, amely alá elre minden, még a guillotine is. A történelem legsötétebb lapjához hasonlítva ama viszonyokat, melyek között most a bírói jogot konfiskálni akarják. A ki ezt a 11-ik §-t, mely a felet a saját ügyében bíróvá teszi, védelmébe veszi, az lehet minden, csak jogász nem. Pártolja Unger Alajos módosítását.

Harkányi Frigyes csak azért szólal fel, mert a szövegben forgó kérdést par exzellenza jogi kérdések tekintik, pedig nézete szerint nem az. Ha egy nagy pénzügyi operációt kell keresztülvinni, akkor nem szabad azon fennakadni, ha bizonyos jogi szempontok nem egészen tisztán érvényesíthetők. Hivatkozik analog esetre. Maga Horváth Boldizsár leginkább emlékeztetett volna arra, hogy eszéleztetési szempontból a törzsbíróságot is létesítették, pedig végső analízisben az is kisiek a rendes bíróság keretéből. Ez föltétlen igazság. Ha a pénzügyminiszter eszéleztetési tétellel nem volna megelégedve, ellenőrzési fórumnak mindig megmarad a képviselőház, mely esetről esetre is felelősségre vonhatja. Ajánlja elfogadásra a 11. szakaszt. (Helyeslés a jobboldalon.)

Ugron Akos az igazságügyminiszterrel polemizál és kéri, hogy honnan vette a hátsorosságot, hogy így javaslatot a ház elé terjesztett engedelmet. Unger módosítását pártolja.

Gajári Odón annak beismérésevel kezdi, hogy a szakasz kapcsán csakugyan helye van azon elvi vitáknak, melyeket az ellenzék fölvetett. A magánjogi kérdéseknek adminisztratív módon való elbírálása csakugyan arisztokratikus a modern jogrendszernek a ha ő is ezt olvassa ki a szakaszból, mint az ellenzék, akkor semmiesetre sem támogatná a javaslatot a paragrafusot. De nézete szerint a kérdés alapvető abban rejlik, hogy milyen rendelkezést szánt a kormány az intézkedésnek. Erre vonatkozólag aztán kifejti, hogy a javaslat pénzügyi rendszabály a fogyasztási adók tökéletesebb kihasználása czéljából a midőn jogokat vesz magához, a szerzett jogokért kártalanítást ad. Az erre vonatkozó intézkedések foglalata és javaslat. A kormánynak joga lett volna a megváltást minden kártalanítás nélkül eszközölni a ha

kártalanítást joga dacára is ad, megilletélt legelőbb az a jog, hogy a kártalanítás mérvét maga szabassa meg. Ilyen szempontból aztán a felhozott jogelvek már alig vonatkoztathatók a szövegben forgó szakasz intézkedésére. A földadó-kataszter megállapítása alkalmával szintén volt szó a kártalanításról és akkor kinek sem jutott eszébe, hogy ennek adminisztratív módon való eszközölése ellen tiltakoztak. A szakaszt elfogadják. (Helyeslés a jobboldalon.)

Grecsák Károly azon jogszöveget sorolja fel, melyeket a 11-ik §-el idéz. A regale vitás kérdéseiben a pénzügyminiszter illetéktelen fórum a azt kívánja a szót, hogy legalább a 10. §-ban foglalt esetek utaltassanak a bíróságok körébe.

Tisza Kálmán miniszterelnök: T. ház! (Halljuk!) Csak régi igazság az, hogy nincs semmi új a nap alatt. Ima látnunk ma is egy oly eljárást, melynek máskor is voltunk tanúi.

Az egyik t. ellenzéki szónok megtámad engem személy szerint; a másik, ha nem helyesli is álláspontomat, de azt megfoghatónak veszi, gondolva magában, máskor is voltak ily próbátételek, hogy mivel az a miniszterelnök — hisz igaz is van, mert annyiszor hánytunk szemére olyat, a mit nem is tett — erre nem sokat ad, próbáljuk meg, hátha meggyengítjük azszal, hogy méltatlan bánásmóddal elkedvetlenítették egyik társát. (Dertültség jobboldal.) Megpróbálták már máskor is; volt idő, a mikor sikerült; hála Istennek, mióta én a kormány tagja vagyok, nem sikerült a nem fog sikerülni, merem állítani, most se a. (Élénk helyeslés jobboldal.)

Ennek előrebocsátása után, mindenekelőtt két dologról kell szólnom. Itt a képviselő urak rák fogják, személy szerint rám és Wekerle t. képviselő urra is, valamint másokra is, hogy mi a bíróságokat képteleneknek mondottuk az ügyek elintézésére. (Felkiáltások bal és szélő baloldalon: Igenis ezt mondták.) Engedelmet kérek képtelenség senki sem mondta, hanem igen is mondtam én s mondták mások is, s mondom ma is, hogy a rendes bírói eljárásra bízni az ügyeket, nem a bíróságok képtelensége, de a dolog és a bírói eljárás természete miatt nem lehet. (Helyeslés jobboldal.)

A t. képviselő urak mosolyognak erre. De engedelmet kérek, nem ugyanest mondia ki a rendes bíróságokat illetőleg az önk nagy zajjal támogatott indítványra? Hisz én most mutatott rá az előttem szólt t. képviselő ur, hogy a eszéleztetés előtt ő is meghajolnak, ő is sem a rendes bíróságra akarják bízni, meghagyják a közigazgatási hatóságot is, csak a legfeljebb foron akarják a pénzügyi bíróságot. (Felkiáltások bal felől: Legalább!) De hát kérem mit jelent ez? Mi a különbség felfogásunkban azt illetőleg, hogy lehet-e rendes bírói utra terelni az ügyeket vagy nem? Semmi. De azért önk védik a bírói kart, mi meg megtámadjuk. (Tetszés jobboldal.)

Mindenki azt mondja és nagy tekintéllyel elszavalják: mily fontos a bírói függetlenség. Ki mondta ezt kétségbe? Csak érintetik-e is itt a bírói függetlenséget? (Felkiáltások bal felől: Hozgye!) Engedelmet kérek, nem érintetik. (Ellenmondás a szélő baloldalon.) Ezt a képviselő ur, ugy látszik, nem érti. A bírói függetlenség érinetné akkor, ha a bírói múlt kívánánk, mint az ő kötelezettségét megszabó törvényekbe foglalt eljárást, vagy ha a bírói helyzetét, függetlenségét megtámadó intéz-

kedéseket proponálnánk. (Helyeslés jobboldal.) De itt egyebet sem tesszük, itt tehát a bíróságot védni, a melyet senki meg nem támad, engedelmet kérek a közvélemény tévára vezetését eszközölési czéljával. (Helyeslés jobboldal.) Nagy mozgás bal felől. Zai. (Halljuk.) mert el kellene hitetni a bírói függetlenségre hála Istennek sokat tartó magyar közvéleménnyel, hogy valaki azt megtámadta akkor, midőn meg nem támadta, még csak egy hang sem ebben a házban. (Mozgás bal felől.) Egy hang bal felől: Nem merik rábízni!

Ismét azt hallom: nem merik rábízni! Gyűry Elek: Tessenek elfogadni a pénzügyi bíróságot! (Mozgás.)

Tisza Kálmán miniszterelnök: Most csak a rendes bíróságról beszéltem, mert azt hirdetik mindig, hogy azt mondjuk képtelenség és a bírói függetlenséget támadtuk meg; az ellen tiltakoztam, mert azt soha senki ezen oldalról meg nem támadta. (Ugy van! jobboldal.) Nagy mozgás bal felől.)

Átkarfi fogja ezen mostani igazolt pillanatok után ezt az egész vitát előhozni, nincs ember, a kinek igazságszérlet és józan ész van. (Élénk helyeslés jobboldal.) Nagy mozgás bal felől.) a ki át ne látna, hogy erről szó sem volt.

Thaly Kálmán! Uristennek hiszi magát! (Élénk dertültség, mozgás jobboldal.) Zai.)

Tisza Kálmán miniszterelnök: Hogy én minnek hiszem magamat t. képviselőház, azt nem vitatom, hanem hogy nagyon meg volna elégedve, ha oly nagy lennék, mint a minőnek a képviselő ur hiszi magát, az bizonyos (Zajos dertültség és tetszés jobboldal; mozgás bal felől.)

A másik, a bírói szónokom kell, de csak emlékeztetőleg, mert az általános vitánál már kifejtett, az, hogy a pénzügyi bíróságra mért nem tartom bízhatónak az eljárást. Egyfelől más ott az eljárási mód, de másfelől ha eredményt akarunk elérni, oda ideiglenesen nagy számmal kellene bírákat alkalmazni. Most már kérem a bírói függetlenséget meg nem támadás esetében védőket, mondják meg, a bírói függetlenség szempontjából csakugyan olyan jó volna-e ilyen dolgokban bírákat alkalmazni, kinek biztosították ugyan, hogy bírák maradnak. De kinek természetesen ezen ügy befejezése után a pénzügyi bíróságtól el kellene máshova helyezni? Vajon, ha ezt proponáltam volna, nem támadták volna-e meg? (Tetszés jobboldal.) Élénk felkiáltások bal felől: Nem! En megvagyok róla győződve, hogy igen. (Élénk helyeslés jobboldal.) Mozgás bal felől.) és akkor sokkal több okkal és méltányosabban, mint most. (Zai. Mozgás bal felől.) Ez — engedelmet kérek — oly határozott tapasztalati tény, hogy képviselőházi vitákra is rámutathatnék, a hol kifejtettek azon elvek, hogy a bírói függetlenséget legjobban sérti az, ha a bíró akas ráte állon áthelyezhető. (Igaz! Ugy van! jobboldal.)

De még egyet a magas jogi fogalmakról, melyet a képviselő urak (Halljuk!) Epen az előttem szólt t. képviselő ur is, rámutatva a 12 §-ra, hangsúlyozta, hogy itt tisztán jogi kérdésekről van szó és ezekben csak a rendes bírói ítélet. De ha csakugyan áll, hogy azokat a rendes bíróságtól elvonni oly nagy sérelem a jogszemlében, mint az a képviselő ur is elvonni? mert azon határozati javaslat is elvonja, melyet ő támogat. (Helyeslés jobboldal.) Ellenmondás bal felől.)

Itt tehát azon magas elvek szárnnyára ölni és magára rephni nem lehet, mert a mint az igazság napja ránt arra a szárnnyra, az elolvad és az ill 15 földre esik. (Dertültség és tetszés jobboldal.)

De ismét egy régi, ezen vita alatt már többször felmerült vádat hallottam. Egy képviselő ur mondotta — kinek mai feladatalában egyébiránt több tévedés is volt — hogy hiszen nézzék meg, vajon csak ugyan nem kortestörvény-e ez és az a jog a pénzügyminiszternek nem kortestőrdere adatik, a mikor éppen 1892-ben jár le az a hatáskör, a mikor pedig a választások követhetnek.

Tévedett a képviselő ur, tévedett nagyon, mert az a hatáskör, a melyről most szó van. 1889. december végéig leírt, mert addig ezek a kérdések, melyeket nem kell magánjogi viszonyok miatt a bírósághoz vinni, befejezettek. Marad tehát még majd három év és nem tudom a t. képviselő ur ismeri-e azt, de az általános tapasztalás bizonyítja, hogy ha 1889-ben valaki iránt részrehajlással kedvezően járna el a miniszter vagy a miniszterium, az 1892-ig nemcsak elfelejti, de hogy máskor is elfelejték, igyekeznek bebizonyítani, hogy ő lekötelezte nincs: (Ugy van! a jobboldalon) de az a másik, a kin vagy igazán sérelem történt, vagy ha nem is, de azt hiszi, hogy történt az nem felejtí el. (Ugy van! Ugy van! a jobboldalon.)

A t. képviselő urnak azután volt még egy csokly tévedése; azt akarom binni, hogy csak elhibázta a szókatlat hevében. Bezárdván a régi példákra, azt mondta: mit csináltak előbb a római fórumon, az után később a görög világon.

Polónyi Géza: Hisz a görögök előbb éltek.

Tisza Kálmán miniszterelnök: Eppen azért magam is azzal kezdtem, hogy feltesszék, hogy ezt csak a szókatlat hevében tévesztette el. (Dertültség jobboldal.)

De a t. képviselő urnak egy mai megtámadása és abból levont következtetése folytán azt, hogy a parlamentáris elveket kötelezetten ismeri már nem hiszem. Megmondom, miért? — Nemesek azért, mert hisz még az is történetét volna a vita hevében — hogy midőn arról beszélt, hogy bírói tendenciák a többség nem gyarorolhat meg azt is mondta, hogy kormányzatot nem lehet a többség nevében gyakorolni, mert hisz ez már a parlamentarizmus alapelveivel ellentétes: de még inkább azért, mert abban látott sérelmet az alkotmány és a parlamentarizmus ellen, hogy itt nem is a pénzügyminiszterium, de a pénzügyminiszter bízik meg. Engedelmet kérek, máskor, midőn valamely törvényjavaslatban „pénzügyminiszterium” vagy „miniszterium” volt mondva, sokszor hallottam felszólalást, — és igen helyesen, — hogy a tendenciák a miniszter organumai által ugyan, de mindíg az ő felelősségére történnek. (Ugy van! a jobboldalon.) Ezen kifejezés tehát nemesek hogy nem vét a parlamentarizmus ellen, de a parlamenti elveknek szigorúan véve éppen az ellentéte. (Helyeslés a jobboldalon.)

Végül a miniszterelnök Polónyi többi állításait is meggyöngyözteti, a kéri a szakasz elfogadását. (Élénk helyeslés a jobboldalon.)

Polónyi Géza fölértett szavait igazítja helyre. Az újs további folyamán felszólalt Demkó Pál, Hodossy Imre, Bokross Elek s Unger Alajos.

Fabiny Theodil igazságügyminiszter Hodossyval szemben megjegyzai, hogy nem

ő, hanem a tornapelőtti életemben Fenyvessy Ferencz említette fel a bírói függetlenséget s erre válaszulva jelentette ki, hogy azt tiszteltem tartja. A mi különben a Polónyi által mondottakat illeti, kijelenti hogy vannak egyes bírák, kik iránt a bizalmatlanság jogosult; ezért kívánja a fejelem eljárás szigorítását s korántsem kíván magának ingerenozást a büntetésre. A nyugdíj árny létrejöttében semmi része nem volt de maga Ugron Akos is beismeri, hogy a kurián alig van 65 éven aluli tanácselnök s így várják az igazságügyi miniszter ellen maga aváltozta meg. Razaekodik tornapelőtti kifejtett álláspontjához, mert itt nem szigorúan jogi, hanem egyáltalán méltányossági kérdéssel is van szó (Helyeslés a jobboldalon.)

Végül Busbach és Polónyi személyes kérdésben szözlöttek, s ezután a vita folytatása másnapra halasztott.

KÜLFÖLD.

A december 2-iki mozgalmak Franciaországban minden nagyobb baj nélkül múltak el. Maza a nagy közönség hihetetlen közönyt tanúsított a számára rendezett látványosságok iránt. Sem a Boudin-unnepe, sem a Neversben tartott Boulanger-lakoma nem volt képes igazi érdeklődést keltetni. Tünetek az ex professo demonstrálással foglalkozó ellenek, maza azonban a nagy tömeg teljesen közömbös maradt. Párisban fordultak elő egyes kihágások és veszekedések, de ezek a mindennapi szivonalon nem emlékedtek felül a nyugalom egy pillanatil sem fenyegettek. Boulanger és „hadnagyai” tudvalevőleg Neversbe utaztak, hogy ott innepeltesek mazokat s ha lehet, a savarokban halászanak. De elszámitották magokat. A hatóság gondoskodott róla, hogy a mulatság, melynek ürügye alatt a várost aszerencsételték, háborítlanul megtartsanak ugyan de másfelőlben semmi s történésnek, mit tüntetés jellegével bírnak. Amint Boulanger és kísérete Neversbe megérkeztek s egy vendéglőbe szálltak, a vendéglő s vendéglőhöz vezető összes utcákat elzárták s azokat azokat becsatolták oda, kik már előre elállták magokat bankett-gygyve. Ezek azután mulathattak a élvezhetők Boulanger böles mondasait, s hosszú beszédet tartott nekik. Ugyanakkor azonban a város egy másik részében antiboulangerista tüntetések voltak s így midőn egyik párt megkapta a maga részét a díszesegből a nélkül, hogy a közrend megsértetett volna. Hogy a tegnapi nap este melyekből minő tanúságok vonhatók le, azt bajos megvárni. A párisi lapok, a ezrint, a minő pártállást foglalnak el, kommentálják az eseményt s mindegyik a maga érdekében igyekezik azt magyarázni. Annyi bizonyos, hogy a Floquet koránny most jól megállta helyét s első sorban az ő érdeme, hogy a veszélyes nap minden komolyabb következmény nélkül folyt le.

A kelet-afrikai partok ostromjárja már megkezdődött-e oly szigorú ellenőrzés alatt, mely alapossá teszi a reményt, hogy sikerülni fog ama vidékeken az eddig nagyban folytatott rabulzolgatások ellen való halálra csapást mérni. Az a hír, hogy ez ügy rendezésére Belgium elnökelete alatt nemzetközi értekezlet fogna összehívni, a berlini lapokban nem igen talál hitelet. Nézetük szerint az Olaszország és a pápaság közötti viszony nagyon megnehezíti ily értekezlet tartását, melyen számos keletkezlet eltitkésnek merülhet fel. Másrészt székélt-lennek tartják az értekezletet, mert a kabinetek a rabulzolgatás elleni teendőkre nézve egymás közötti közvetlen tárgyalás útján is meggyezhetnek.

LEGUJABB POSTA.

— Vilmos császár betegsége. Több berlini lap jelenti, hogy Vilmos császár nemcsak meggyógyult, hanem régi fülbaja is meggyógyult. A tősdő e miatt nyugtalanított. A császár környezete ellenben azt állítja, hogy a fülbántalom az erős náthától ered s legközelebb a császár már elhagyhatja a szobát. Alaplatan, hogy ismét Trautmann fülörvos gyógyítja.

— A külügyi helyzet. A helyzet a minden részről jelentkező készülődésekben nyilatkozik. Oroszországban Varsó védelmet illetőleg egész komoly tervekről értesülünk. Az orosz katonai hatóságok mind védelmi tervek készítésével vannak elfoglalva. Azt várják ugyanis, hogy a nyugot és kelet közötti fögöttörni az ellenségeskedés. A államtanács, mint a helyen is jelentették, helyesléssel fogadta Gurkó tábornok, am a tervét, hogy három esztén Varsóból a 400,000 lakos közül 350,000-et kiutasítsanak s ekképen biztosítsák a város védelmét. E hírek elég komoly gondolkodásra adnak okot, még akkor is, ha alaplatanuk bizonyul az a hír, hogy az oroszok Reine pontonokat szállítanak oly czélból, hogy a Dunán hidat verjenek. De megczáfolva sines még ez a hír. A Dunán való hidcsakis Bulgária megtámadására szolgál: amár semmi jel sem mutat arra, hogy Oroszország közvetlenül ilyen csinyre készülő vagy merne próbálkozni — a hármasszövetség ellenében. Oroszországnak természetesen nagy száka a szemében látja a béke veszélyeztetését (és nem a saját nagyravágyó hatalmi terjeszkedését) s Németország politikáját okozza azszal, hogy a béke megbontása miatt állandó az aggodalom Európában.

Olaszország késő.

Valjon az a tény, hogy ő családapa, én pedig nem vagyok az, valamint azon különbség, mely testileg közöltünk: létezik, nem jött-e szőnyegre és így ezen lényeges okoknál fogva különbség tekintetbe ... No de mit tesz ez? Nem az én dolgom, hogy azon előnyt kiemeljem, melylyel ő velem szemközt bír ... Ha ő benne nincs meg a méltányosság érzete, ám használja fel ezen előnyt körülményeket, melyeket lovasias ember pirulása nélkül nem aknázhat ki.

Ezt különbséggel mondta és ezután mély gondolatokba látszott merülni és ezen mogorva kifejezés, mely néhány perzig tartott, jól állt neki.

Midőn ezen erőszakos elmélyedés megszünt, újabbam neki ragaszkodott, hogy hűei elszántsággal fogadjon valami újabb csapást és azért kérde:

— Hát az őra? igen, igen! melyik óra van határozva, hogy a találkozást, mely már magában is végtelen, még végtetesebb tegye?

— Holnap reggel, a hajnal hasadtával.

— Hasonlót vártam! jegyzé meg. De mondom önnek, hogy ez örültség. Még soha életemben nem öltettem meg magam ez órában. Hisz ez időben még alig van valaki az utcán.

— Hisz épen azért választottam ez órát. Nem tudom megértettem-e őnt, avagy nézőket óhajtaná őn?

— Ez idő nem igen alkalmas gunyoros kérdésekre. Elég az hozzá, hogy ez nem az az idő, melyet az, a ki a francia párba szellemétől át van hatva, választhatna. Fel sem foghatom, hogy Fourtoun ur hogyan egyeztetett bele ezen újításba? Menjen vissza és bírja rá, hogy valamely későbbi órához adja beleegyezését.

Lementem a léposod és éppen kinyitottam az utca felé nyíló ajtót, hogy kinyíjjak, midőn Fourtoun urnak megbizottjára bukkantam, a ki ekként szözlött hozzám:

aggodalomteljesen vizsgálják arczkifejezésemet, meghajltam magam és mondam: Részünkről minden szívesseggel készek vagyunk, melyet barátjaink tehetünk és mi annyival is inkább beleegyeztünk a kért halasztásba, minthogy az az elkerülhetetlen végeredménnyel semmi összefüggésben nincs.

— Fogadjja ezen előzékenységet kintő barátunk köszönetét.

(Vége következik.)

Látszat és való.

(Regény öt könyvben.)

— A „Látszat és való” című regény első kötetének fordítása: —

DENISE.

ÖTÖDIK KÖNYV.

I.

(89-ik fejelet.)

— Engedje meg, hogy őszinta részvétet fejezzem ki, — válaszolt Norton, — és bocsássa meg, hogy idegen létemre ily időben hatok be az ön házába és igénybe veszem őnt. On már ugyanis nagyon lekötelezett a leányom iránt tanúsított barátságért.

— Ellenkezőleg, mi vagyunk Jane kisasszony lekötelezettei. A mindnyájunknak oly kedvezőre lett, hogy nagyon fájjalunk távozását. Szabadna azt a kérésit intéznem önhez, hogy az ön elutasításig engedné meg leányának családunkban tölthetni a napokat? Remélem, ön jó sokáig marad Németországban.

— Az a körülmenyekről fogg. On azonban nagy szöklőletet tesz nekem, ha még egy ideig részessiti leányomat vendégszeretében. Van még némi elintézendő ügyem, a miben ő csak utamban lenne. Itthon van Jane, beszélhetek vele?

— Azonnal értesítem a kisasszonyt az ön megérkezéséről.

— Engedje meg még egy kérdést, Baoh ur. Milyen időben beszélhetek önnel üzleti dolgokban? Mert én vagyok az ön nédeponát Reinstein hypothékák tulajdonosa.

— A Reinstein hypothékának? Ah, ez különbsé véletem.

Norton kedődleg tekintett a tanácsosra. A szükséges igazoló okmányok nálam vannak; — monda Norton. — Mikor remélhetem tehát, hogy őnt az irodában találhatom?

— A mikor önnak tetszik, talán holnap

délelőt. Be kell vallanom, hogy a reinsteinai viszonyok némi tekintetben engem is érdekelnek, egy ajánlatot akarok önnek tenni. Azonban jobb, ha ezt holnapra hagyjuk, bönös lenne tölem, ha őnt még további kérdések által feltartóztatnám, mert ön bizonyosan vágyik leányát átvőzölni. Megyek őt felkeresni.

Alig távozott a tanácsos a hásból, mikor az ajtó megnyílt és Jane, a kit Ida tudósított már atyja megérkezéséről, lépett be. Dobogó szívvel habozott egy pillanatil a küszöbön, azután atyjához aietett.

— Kedves, jó atyám!

Norton esodálkozva és kétkedve szemlélte a belépő leányt. Csak hangja hallatára mozdult meg, búszke mosoly jelent meg aaján és egy meghatótt örmösugár villogott szemében, mikor Janet karjaiba szorította.

— Milyen szép és nagy lettél, — monda, — mennyire hasonlítasz anyádra, mikor őt először láttam, csakugyan ő nem volt olyan szép, mint te, tekintete nem olyan finom, de a te vonásaidban egészen őtet látom. Hadd nézzélek meg egyezzer jól, gyermekem, hiszen már annyi éve, hogy nem láttuk egymást.

— Nyolcs éve, de most együtt maradtunk, ugy-e?

Norton bólintott fejével. — Boldog jövő vár reánk a hosszú válás után. Jó nevelésben akartalak részesíteni és a mit látok, felülmúlta minden benned helyezett reményemet. Nem látszik rajtad, Jane, hogy egy paraszt gyermeke vagy. — Es néhány lépéssel hátrálva bámuló tekintettel szemlélte újra leányát. — Múltó vagy, hogy egy hercegű légy és egy kastélyban lakjál. — Ezzel megint hozzá ment, két kezébe vette Jane fejét és mosolygva csókolt őt homlokán, vizsgálódva nézett szemébe. — Szeretnél egy kastély, egy nagy jószág urnöje lenni?

— Hogyan jőz erre a kérdésre? — monda Jane elpirulva. A fiatal leány nem tudta magának megmagyarázni atyja szavait, megtudta talán, hogy Bodo — de az mégis lehetetlen volt.

— Szeretném megismerni óhajaidat, — válaszolt Norton, — talán teljesíthetem, ha nem valami nagyravágyók. De most mond el, hogy töltötted az időt az intézetben, hogy élél, minő ismereteket csináltál és miféle barátaságokat kötöttél? Hiszen a levelek, bármilyen részletek is, mégsem nyújtanak egy tökéletes képet.

Es most következett a kérdések és feleletek hosszú sora. Norton nem tudott

(Folytatása következik.)

